

Η πρώτη συνάντηση με έναν Ορθόδοξο Ινδιάνο

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



Σάββατο βράδυ. Λιγοστά φώτα. Στη Ρωσική Μητρόπολη των Αγίων Πέτρου και Παύλου ο εσπερινός μόλις έχει αρχίσει. Οι σκιερές σιλουέτες των λιγοστών πιστών που παρευρίσκονται, παίρνουν όγκο καθώς ανάβουν τα κεριά σταμανουάλια. Το τέμπλο υποβλητικό, φτιαγμένο από έμπειρους τεχνίτες στις αρχές του αιώνα...

Είναι η δεύτερη μου φορά στον Εσπερινό, πάνε χρόνια τώρα... Το «φως ιλαρόν» στα σλαβονικά δημιουργεί μια αίσθηση εσώτερης γαλήνης και ανάπαυσης. Όλα δέονται τούτη την ώρα για την μέρα που φεύγει και για την μέρα που έρχεται. Μετά την τρέλα της μέρας τούτο το ευχαριστιακό καταφύγιο καθησυχάζει τα θηρία του νου...

Μέσα στο ημίφως διακρίνω μερικά προφίλ. Μια γερόντισσα ρωσίδα με το εγγονάκι της, ένα ψηλό ξερακιανό μεσήλικα, μια κοπελίτσα γύρω στα δεκαπέντε, μια νεαρή οικογένεια με τα δυο τους παιδάκια... και ξάφνου το μάτι μου πέφτει κοντά στο μεγάλο παράθυρο.



Πηγή: isolafelice.forumcommunity.net

Ακριβώς από κάτω διακρίνω μια μορφή αλλιώτικη από τις άλλες. Ένας πενηντάρης Ινδιάνος με έντονα χαρακτηριστικά και με μαλλιά δεμένα κότσο που φτάναν μέχρι τη μέση. Το βλέμμα μου σταμάτησε πάνω του. Μια περίεργη αληθινά φιγούρα...

Στο τέλος της ακολουθίας δεν κρατήθηκα. Πήγα κοντά του να τον γνωρίσω.

-Γιάννης, του λέω στα Αγγλικά. Καλώς ήρθες.

- Βλαδίμηρος, μου απαντά.

- Είμαι Έλληνας, εσύ; τον ρωτώ.

- Και εγώ, μου λέει.

Κάπου εκεί τα 'χασα. Ήταν το μόνο που δεν περίμενα ν' ακούσω!

- Μιλάς Ελληνικά; του λέω.

Σκέφτεται λίγο και μετά μου απαντά.

- «Εν αρχή ην ο Λόγος και ο Λόγος ην προς τον Θεόν και Θεός ην ο Λόγος».

Τελειώνοντας την φράση του ξεκαρδίζεται στα γέλια. Δεν ξέρω τι να πω.

– Είμαι Ινδιάνος, μου λέει κοφτά. Κάπου όμως αισθάνομαι και Ρώσος και Έλληνας και Σέρβος και Ρουμάνος, γιατί... ξέρεις είμαι καί Ορθόδοξος...

Το μάτι του γυάλισε και μαζί, και το δικό μου φυλλοκάρδι...

Κάπως έτσι γνωριστήκαμε με τον Βλαδίμηρο. Το πραγματικό του όνομα ήταν Frank Natawe, πριν γίνει ορθόδοξος και βαπτιστεί Βλαδίμηρος. Ήθελα πάρα πολύ να μάθω την ιστορία του, από περιέργεια και ενδιαφέρον συνάμα.

Κάποτε, αρκετά αργότερα, γίναμε φίλοι. Ανταλλάξαμε κουβέντες και περιπάτους πολλούς, κυρίως στο χωριό του το ινδιάνικο. Μου 'δειξε δρόμους και τρόπους άγνωστους σε μας τους λευκούς. Πάντα απλά και ανεπιτήδευτα. Χωρίς ίχνος έπαρσης. Είχα κοντά του μια έντονη αίσθηση μαθητείας και, όταν την εξομολογιόμουν σ' αυτόν, κείνος μου 'λεγε πως τα ωραία πράγματα είναι αμοιβαία.

Μου 'χει μείνει αξέχαστο τον πρώτο καιρό όταν παρασυρμένος από νεανικό ενθουσιασμό του 'κανα δύσκολες ερωτήσεις. Εκείνος ατάραχος μου 'λεγε:

– Δεν ξέρω, θα μου πεις εσύ;

Κι όταν μια φορά βaréθηκα ν' ακούω το «δεν ξέρω» τον παρακάλεσα επίμονα να μου πει κάτι, εκείνος με λυπήθηκε και μου 'πε:

– Ε! αφού επιμένεις θα σου πω, αφού ρωτήσω πρώτα την φίλη μου.

Πετάχτηκε όρθιος και στη συνέχεια ξαπλώθηκε στο χώμα και έβαλε το αυτί του πάνω στη γη...

– Τι κάνεις εκεί; του λέω.

– Ρωτάω τη γης, μου λέει και, πριν καλά καλά συνέλθω από τη σαστιμάρα μου, συνέχισε μισοδιστακτικά:

– Σαν τον Αλιόσα τον Καραμάζωφ.

Από τότε δεν επέμενα ξανά για απαντήσεις. Μάλλον ζούσα μαζί του την έκπληξη της ατάραχης αστραπής που γεννάει βροχούλα και τρέφει τη γης...

Πάει λίγος καιρός που ο Βλαδίμηρος έφυγε από κοντά μας. Το τέλος του με συγκλόνισε μαζί με την διαθήκη του...

[Συνεχίζεται]